

Kleine leugens, grote geheimen en een dodelijke afloop...

MOORDENDE HITTE

THRILLER

SOPHIE WESTER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Amber opent haar ogen en knippert een paar keer. Heel even denkt ze dat ze in haar eigen kamer ligt, maar er klopt iets niet. De vormen in het donker zijn anders en er hangt een vreemde geur. Haar hoofd bonkt en haar mond is droog. Waar is ze in godsnaam? Langzaam komen de beelden haar warrige brein binnen, als een film in slow motion. Het verlaten huis met de smerige ramen en de door onkruid overwoekerde tuin. De achterdeur die niet op slot was. Alle meubels die er gewoon nog stonden, alsof er elk moment iemand thuis kon komen. Over sommige lagen witte lakens, die in het donker spookachtig oplichtten. Ze weet nog dat ze de trap op liep met Nora vlak achter haar. Ze schrokken van elk geluidje en kregen een zenuwachtige slappe lach, maar het gevoel dat ze duizend keer liever met haar pleegouders op de bank een film had willen kijken, werd met elke stap sterker. Het stemmetje in haar hoofd riep steeds harder dat ze zich om zou moeten draaien en naar buiten zou moeten rennen. En toen was er ineens dat zwarte gat waar ze in viel.

Het is ijzig koud en ze moet ontzettend nodig plassen. Ze probeert rechtop te gaan zitten, maar haar spieren werken niet mee. Machteloos zakt ze terug op het harde matras. Haar hartslag schiet omhoog en paniek drukt op haar borst. Wat is er met haar aan de hand? Ze probeert zich op haar zij te rollen. Haar armen en benen voelen als lood, maar ze zit niet vast. Ze zou zomaar op kunnen staan en weg kunnen lopen. Wanhopig probeert ze haar onwillige

lijf in beweging te krijgen. Dan hoort ze geluiden die van buiten komen: een hond die blaft, een autodeur die dichtslaat.

‘Help me! Help! Ik ben hier!’ Ze gilt zo hard dat haar keel er pijn van doet. Er klinkt gebonk op de trap, de deur zwaait open en knalt tegen de muur. Een donkere figuur komt met snelle stappen dichterbij.

‘Stil! Straks horen ze je nog!’

Opluchting stroomt door haar lijf als ze de stem van haar vriendin herkent. ‘Nora! O god, snel! Help me!’

Maar Nora gaat naast haar op bed zitten en drukt een hand op haar mond. Ze krijgt haast geen adem en wil de hand wegduwen, maar ze heeft nog steeds geen kracht in haar armen.

‘Stil zijn! Ik laat pas los als je stil bent.’

Ze knikt en eindelijk laat Nora los.

‘En nu niet meer doen, oké? Je bent veilig. Ik ben bij je.’

‘Maar we moeten hier weg, Noor! Ik wil naar huis!’

Nora snuift. ‘Nee. Je kunt niet weg, want je bent hartstikke ziek.’

Ze steekt de kaars aan die op het kastje naast het bed staat. ‘Zo, nu kunnen we elkaar zien.’

‘Nora, ik kan hier echt niet blijven. Als je gewoon mijn pleegvader belt, dan komt hij me halen. Ik denk dat ik naar een ziekenhuis moet. Echt, Noor, ik...’

‘Maar je ligt toch heerlijk, en ik zal goed voor je zorgen.’ Nora legt een hand op haar voorhoofd en kijkt haar aan. ‘Hier kunnen we samen zijn. Dat is toch ook wat jij wilt? Dat heb je zelf gezegd.’

‘Wat bedoel je?’

‘Jij en ik. Samen, voor altijd. En niemand die ons nog uit elkaar zal halen.’

‘Nee, Nora. Dat kan niet!’

Nora’s gezicht betreft. ‘Natuurlijk kan dat wel.’ Ze buigt dreigend naar voren. ‘Wij horen bij elkaar.’

‘Noor, alsjeblieft! Er is iets heel erg mis met me, ik heb hulp nodig.’

Nora pakt haar gezicht tussen haar handen en kijkt haar indringend aan. ‘Wij zijn zielsverwanten. Bloedzusjes. Dat weet je toch?’

Amber wendt haar blik af. ‘Je maakt me bang, ik wil naar huis!’

‘Hou je bek!’ Nora laat haar los en drukt haar handen tegen haar slapen. Ze schudt haar hoofd en haalt een paar keer diep adem. ‘Misschien begrijp je het nu nog niet, maar dat komt vanzelf.’ Ze pakt een rugzak van de grond en rommelt erin.

‘Je maakt je veel te druk. Dat is niet goed voor je.’ Ze draait het deksel van een potje en schudt een pil in haar hand. ‘Doe je mond open.’

Amber staart Nora ontzet aan. ‘Wat heb je met me gedaan?’

Nora zucht ongeduldig en probeert de pil in haar mond te stoppen, maar Amber houdt haar kaken stijf op elkaar. ‘Kom op, het is voor je eigen bestwil.’ Ze knijpt venijnig hard in Ambers wangen, zoals bij een onwillig huisdier. De pijn is verrassend fel en zodra haar kaken iets van elkaar gaan, duwt Nora de pil diep in haar keel. Met al haar kracht bijt ze op Nora’s vinger.

Krijsend beukt Nora met haar vrije hand op Ambers gezicht. Amber voelt haar neus kraken en een vlamme pijn schiet als een bliksemschicht door haar hoofd.

‘Stom wijf!’ Nora zakt kermend naast het bed op de grond. Ze wiegt heen en weer en houdt haar gewonde vinger vast. Snel spuugt Amber de pil uit. Ze voelt hoe haar lijf begint te tintelen en er langzaam weer wat gevoel in haar armen en benen komt. Dit is haar kans! Zo hard ze kan, schopt ze Nora tegen haar hoofd, waardoor Nora haar evenwicht verliest en tegen het kastje valt. De kaars valt om en rolt op de vloerbedekking, die meteen begint te smeulen. Kleine vlammetjes likken aan de mottige gordijnen. Vloekend probeert Nora het vuur met haar blote handen uit te slaan.

Amber laat zich op de vloer glijden en kruipt moeizaam in de richting van de deur. De scherpe rook prikt in haar ogen en het

voelt alsof haar hoofd explodeert, maar ze moet nu doorzetten. Ze hoeft alleen maar naar buiten. Daar zijn mensen, daar is hulp. Ze is bijna bij de deur als Nora zich op haar werpt. Met een ruk draait Nora haar op haar rug en gaat op haar zitten, een been aan elke kant.

‘Kijk nou wat een puinhoop je ervan hebt gemaakt. Het had zo mooi kunnen zijn, maar je hebt alles verpest!’ Kleine vlokjes spuug spatten in haar gezicht. ‘Ik dacht verdomme dat wij iets bijzonders hadden, dat je hetzelfde wilde als ik. Maar je bent net zo ondankbaar als zij. Net zo ongelofelijk ondankbaar.’

‘Het spijt me!’ snikt Amber. ‘Geef me die pil maar, echt. Ik begriep het wel, ik was alleen...’ Nora’s handen klemmen zich om haar keel.

‘Nee! Nee!’ Ze klauwt wanhopig naar Nora’s gezicht en probeert haar van zich af te werpen, maar Nora geeft geen krimp. Bloed suist in haar oren, haar keel steekt en haar longen staan in brand. Het laatste wat ze voelt is Nora’s hete adem op haar gezicht en de warmte van haar plas als ze die laat lopen.